

als voor het weduwen- en weezenpensioen te voldoen door Rijk, provincie, gemeente, waterschap, veenschap en veenpolder.

Bij de openbare behandeling in de Tweede Kamer werd een amendement om te bepalen, dat deze bijdragen „onder geen enkele voorwaarde op de ambtenaren mogen worden verhaald” ingetrokken, nadat de Minister het onaannemelijk had verklaard.

Formeel zijn dus de gemeentebesturen vrij om deze bijdragen geheel of gedeeltelijk op de pensioengerechtigde ambtenaren te verhalen.

In de praktijk zal echter van dit verhaal niets komen; ten eerste omdat het Rijk zelf van zijne ambtenaren in het geheel geene bijdrage vraagt, en ten tweede omdat, zelfs al beperkte men dit verhaal tot de verhooging van $3\frac{1}{2}\%$, dit offer voor de meeste pensioengerechtigden veel te bezwarend zoude zijn.

Gevolg zal dus zijn, dat den gemeenten hierbij weder een nieuwe en zware last wordt opgelegd. Men vroeg, of het wel goorloofd is maar steeds voort te gaan met het opleggen van telkens nieuwe lasten aan de toch reeds zoo zwaar gedrukte gemeentelijke kassen.

Artikel 102.

Men zou gaarne van de Regeering vernemen, of de bevoegdheid in het eerste lid van dit artikel gegeven niet verder wordt gelimiteerd dan door de beperking vervat in het tweede lid. Zoo niet, dan vreesde men van dit artikel hoogst ernstige gevolgen voor 's Rijks schatkist en achtte men deze bepaling uit den boeze. Kortheidshalve werd ten deze verwezen naar het artikel van dr. D. P. MOLL, commissaris van het Weduwen- en Weezenfonds voor burgerlijke ambtenaren, in de *Nieuwe Courant* van 2 Januari 1922, n°. 1 bladz. 5, en men wenschte te worden ingelicht aangaande de juistheid van dr. MOLL's zienswijze.

Ook werd de vraag gesteld of de Regeering deze vrijwillige verzekering op commercieelen grondslag denkt in te richten, zoodat de uitkeeringen zullen worden opgewogen door de betaalde premies, of wel, dat in deze zekere bijslag door den Staat zal worden gegeven. Dit laatste ware naar de meening van sommige leden tot op zekere hoogte aannemelijk.

Door andere leden werd nog gevraagd, of de in het tweede lid bedoelde algemeene maatregel van bestuur lang op zich zal laten wachten, of dat spoedig van de in het eerste lid gegeven bevoegdheid gebruik zal kunnen worden gemaakt.

Aldus vastgesteld den 12den Januari 1922.

DE BOER.
VAN LOON.
SMITS.
VAN EMBDEN.
VAN DEN BERG.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van de begroting van inkomsten en uitgaven van het Leeningfonds 1914 voor het dienstjaar 1922. (59)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Blijkens de Memorie van Toelichting op dit wetsontwerp, is bij de raming van de uitgaven ten laste van het Leening-

fonds 1914 niet verder gegaan dan hetgeen noodig is voor de betaling van rente en verplichte aflossing op de crisisleeningen. Zonder aan deze verplichte aflossing te kort te doen, kan derhalve een grooter bedrag der inkomsten van het fonds niet voor den gewonen dienst beschikbaar worden gesteld.

Ook ten aanzien van de crisisleeningen 1917 en 1918 zijn de voor aflossing uitgetrokken bedragen beperkt tot de delging, zooals die in de op die leeningen betrekking hebbende wetten is voorgeschreven. De met het oog op deze leeningen gestelde vraag moet mitsdien ontkennend worden beantwoord. Aan den ondergeteekende is geen middel bekend om tot een veel langzamer aflossing der crisis-schuld te geraken dan in de vigeerende wetten is bepaald, tenzij men die aflossing ten deele zou willen bestrijden uit gelden, door leening, dus door het aangaan van nieuwe schuld, verkregen. De ondergeteekende is van oordeel, dat tegen de toepassing van dit middel zeer ernstige bezwaren bestaan en dat hiertoe niet dan in geval van uiterste noodzaak de toevlucht zou genomen mogen worden.

De Minister van Financiën,

DE GEER.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 30 November 1921.

VAN HOUTEN.
SMEENGE.
FOKKER.
VAN LANSCHOT.
BLOMJOUS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS over het ontwerp van wet tot verklaring van het algemeen nut der onteigening noodig voor den bouw van stuw- complexen nabij *Belfeld*, *Afferden* en *Grave* ten behoeve van de kanalisatie van een gedeelte van de rivier de *Maas*. (147)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Naar aanleiding van het Voorloopig Verslag heeft de ondergeteekende de eer mede te deelen, dat, zooals in de Memorie van Toelichting tot het wetsontwerp reeds is uiteengezet, de sluizen te *Belfeld* en *Afferden* dezelfde afmetingen krijgen als die te *Linne* en *Roermond* en twee schepen van 2000 ton laadvermogen, alsmede een sleepboot, zullen kunnen opnemen, zoodat aangenomen mag worden, dat zij voor het te verwachten scheepvaartverkeer groot genoeg zullen zijn. Bij de onteigening is voorts rekening gehouden met de mogelijkheid, dat een tweede sluis noodig wordt.

De sluis te *Grave* krijgt eenigszins kleinere afmetingen. De redenen daarvoor zijn mede in de Memorie van Toelichting uiteengezet.

De vraag, of de hierbedoelde werken in eigen beheer zullen worden uitgevoerd dan wel publiek zullen worden aanbesteed,

Eindversl. der Comm. v. Rapp. o/d w.o. nos. 147 en 354. — Voorl. Versl. der Comm. v. Rapp. over het w.o. n°. 363.

kan de ondergeteekende thans nog niet beantwoorden. Te zijner tijd zal daarover worden beslist, waarbij de ondergeteekende uiteraard met den hier uitgesproken wensch rekening zal houden.

Hij zal gaarne de Kamerleden, die daartoe het verlangen te kennen mochten geven, in de gelegenheid stellen de werken te bezichtigen, wanneer de uitvoering in gang is. Het was trouwens zijn bedoeling in der aanstaanden zomer de leden der Kamer tot een bezoek aan de reeds in gang zijnde werken der Maaskanalisation uit te noodigen.

De Minister van Waterstaat,
A. A. H. W. KÖNIG.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 13 Januari 1922.

FOKKER.
VAN DER HOEVEN.
VAN BASTEN BATENBURG.
ARNTZ.
BLOMJOUS.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot nadere vaststelling van de grens der gemeente *Lemsterland* aan de zeezijde. (354)

Bij het onderzoek van dit wetsontwerp in de afdelingen wenschte men de aandacht der Regeering er op te vestigen, dat een toestand als zich ten opzichte van de grens der

gemeente *Lemsterland* voordoet, bij alle aan de zee kust gelegen gemeenten kan bestaan. Men sprak de hoop uit dat, indien dit blijkt, eene regeling van den aard als de hier voorgestelde voor het geheele land zoude tot stand komen.

Aldus vastgesteld den 12den Januari 1922.

BERGSMA.
VAN DER LANDE.
VAN DER FELTZ.
SMEENGE.
VERHEIJEN.

VOORLOOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verhooging van het tiende hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1920. (Kosten van het Staatsmijnbedrijf.) (363)

Het afdelingsonderzoek van dit wetsontwerp gaf aanleiding tot de vraag, welke thans de kostende prijs per ton is van de kolen, daarbij rekening houdende met afschrijvingen en datgene, wat bij eene commercieele boekhouding in aanmerking komt voor de berekening van dezen prijs.

De prijs van de slikkolen zoude buiten deze berekening moeten vallen en afzonderlijk moeten worden opgegeven.

Aldus vastgesteld den 12den Januari 1922.

BERGSMA.
VAN DER LANDE.
VAN DER FELTZ.
SMEENGE.
VERHEIJEN.